

Korondi anekdoták

Gyűjtötték id. és ifj. István Lajos

Pipázó székely

Beretválj, csak el ne vágj!

A XX. század közepén egy igen részeges ember élt a faluban. A piaci vendéglő kijáratí lépcsője egy kicsit magas volt, onnan részegen egyszer leesett. Szerencsére nem ütközött meg nagyon. Úgy részegen ott feküdt a lépcső előtt. A szemben lévő mészárszék-ből egy kicsi kutya odament, nyalni kezdte a száját és az arcát. Így szólt a kutya-hoz a részeg ember (aki nem más volt, mint a jó hírnevű szabó, Simó Dénes bá):

– Beretválj, beretválj, csak el ne vágj!

Mi restát nem cserélünk!

Korondon van egy három személyből álló favágó csapat. El-eljárnak tűzifát felhasogatni, aprítani edényégetéshez, konyhára stb. Ha igénylik, el is rakják a tárolás helyére. Közbe-közbe meg is szokták kínálni őket pálinkával vagy más itallal.

A „Mit isznak?” kérdésre ezt szokták válaszolni:

– Mint a cséplőgépnél, mi restát nem cserélünk!

Mikor bejöttél, nem köszöntél!

A kollektív gazdaság megalakulásakor (1962) nyitottak Korondon egy cukrászdát is. Egyik alkalommal be-ment a gazdasági elnök. Megállva az ajtó mellett, így szólt büszkén az ott lévő két-három vendéghez:

– Aki velem kezét fog, az a székről a fenekét vegye fel!

Az egyik ember így szólt az elnökhöz:
– Kezet sem fogok, a fenekemet sem veszem fel, mert amikor ide bejöttél, nem köszöntél!

Senki nem bajlódik velem

A régi, letűnt kommunista rendszerben többen arról beszélgettek, hogy nem lehet senkinek több háza, csak egy.

Egyik ember, aki városi volt, egyszer csak megszólalt, s azt mondta a többieknek:

– Maguk ezen mit rágódnak? Nekem öt házam van, de velem a kutya sem bajlódik. Igaz, jelenleg egyben lakom, de ott van még a kórház, a fogház, az anyaszentegyház s az aggmenház...

Ábel

Favágó székely

Józsa Judit kisplasztikái

Bocsánatot kérek, hogy bebátorkodtam!

Korondon az Észak vize néven ismert patak a Tófalvi kert és Zászpa kert között folyik le és egyesül a Korond vizével. Az egyik kertből a másikba, a vízen át egy keskeny pallón lehet átmenni. Egyik alkalommal Simó Dénes bá, a szabómester a kocsmában, mint szokta, igen sokat felöntött a garatra. Késő este indulva hazafelé, rövidíteni akart a vízen átvezető pallón, de a Tófalvi kert felőli részen beesett a patak partjára. Az esetről jelen volt

egy legény is, aki hallotta, hogy Dénes bá azt mondja:

– Bocsánatot kérek, hogy bebátorkodtam!

E mondást a megfelelő helyen és alkalommal napjainkban is használják.

Mossa ki a szennyes ingedet!

Simó Dénes bá részegen ment ki a Borvíz utcán, énekelt. Mikor a Száraz Pista bá kapuja előtt haladt el, Pista bá kiszólt a kapun:

– Ilona ángyó azt üzenté, hogy itt a kapu előtt ne ordítózzon, üvöltözzön. Menjen haza s feküdjön le!

Mire Dénes bá így válaszolt:

– Menj bé te mocskos Száraz Pista s mondd meg annak a cifra Ilona ángyódnak, hogy mossa ki a szennyes ingedet!

Nem titeket

fogadtalak meg pálinka inni

Egyik szomszédban favágógéppel vágta össze a télire való tűzifát. A géptulajdonos három segédmunkással érkezett. A gazda mind a négy személyt megkínálta egy pohár borral. A vége fele jártak a munkának, mikor egyik segédmunkás járkálni kezdett az udvaron, s a torkát simogatva a pálinkát búsulta:

– Szomjas vagyok, hol van a pálinka? – sóhajtotta.

A gazda a kútra mutatva, a következőket mondta:

– Ha szomjas vagy ott a kút s az ivócsupor, s igyál. Én a gépészt, Zsigát fogadtam meg a fát összevágni, nem titeket pálinka inni.

Korondi leányka